

MURAT GÜLSOY

BABA, OĞUL VE
KUTSAL ROMAN

ROMAN

MURAT GÜLSOY
BABA, OĞUL VE
KUTSAL ROMAN

Can Yayınları 2056

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012

2. basım: Nisan 2012

Bu kitabın 2. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Derya Erkenci

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1447-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MURAT GÜLSOY
BABA, OĞUL VE
KUTSAL ROMAN

ROMAN

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, 1999

Bu Kitabı Çalın, 2000

Âlemlerin Sürekliliği ve Diğer Hikâyeler, 2002

Binbir Gece Mektupları, 2003

Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004

Büyübozumu, 2004

Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005

İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007

602. Gece, 2009

Karanlığın Aynasında, 2010

Tanrı Beni Görüyor mu? 2010

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 yılı Sait Faik Hikâye Armağanı'nı ve *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. *Bu Kitabı Çalın*, Almanya'da *Stehlen Sie dieses Buch* adıyla yayımlandı. *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* birçok dile (Çince, Makedonca, Rumence, Bulgarca, Arapça) çevriliyor. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

www.muratgulsoy.com
muratgulsoy.wordpress.com

Gerçekten rüya görüyorsam,
belleğimi durdur ulu Tanrım,
tek bir rüyanın bunca hayali
barındırması olanaksız;
hepsinden kurtulup aklından çıkarana ne mutlu.

PEDRO CALDERÓN DE LA BARCA
Hayat Bir Rüyadır, 1635

Beddua

Son zamanlarda her şeyin ne kadar tuhaflaştığının farkında mısınız? Sabahları özellikle. Her zaman kalabalık olan sokak şimdi bomboş. Saatlerdir bekliyorum bir hareket olsun diye. Olmuyor. Zaman durmuş gibi. Sanki Allah uyanamamış, her şey onu bekliyor. İnanmıyorsunuz bana. Kimse inanmıyor zaten. Ben de size inanmıyorum işte! Siz de yoksunuz. Burada, pencerenin önünde oturmuş kendi kendime konuşuyorum. Oh olsun size de... Sveta marketten gelene kadar konuşmayacağım sizinle.

Ah, bilmezsiniz, bir gün uyanacak. Gerinecek, esneyecek, titreyecek toprak. Bütün bu evler yıkılacak. Açık-göz yapıcılarının malzemeden çalarak yaptığı bu apartmanlar ânında yerle bir olacak. Ne muazzam bir iş Yarabbi! Sen her şeye kadirsin. Ama uyansan artık. Silkin-sen. Senin olanı senden çalan bu serseriler sürüsünü bir dökse uzaya. Cansız karıncalar gibi dağılırseler boşluğa. Bir üflesen, toptan uçup gitse atmosfer denilen gaz bulutu. O dev parmaklarının arasına alıp şöyle bir sallasan da denizleri, okyanusları dökülüp kuruyuverse. İşte ondan sonra kuru bir ceviz gibi fırlatsan uzayın derinliklerine doğru. Kuru bir ceviz. Hiç güleceğim yoktu. İşte kurumakta olan kafatasım.

Ah Sveta, nerede kaldın? Baksana, kandırıyorlar be-

ni, konuşturuyorlar. Beddualarımı ele geçiriyorlar. Yüz yaşıma çok az kaldı. Bilmiyor musunuz? Yüz yaşına gelen her kim bir dilekte bulunur, tez gerekleşirmiş. Öyle buyrulmuş insanlık kurulurken. Hiçbir Şeyden haberiniz yok. Siz o sakallı köpeği dolaştırın, dekolte elbiseler giyin, gizli gizli sigara için, deliklerinizle oynayın yalnız kalınca... Allah hepinizin belasını verecek!

Duvara asılı tüfek patlar

İçeri girdiğimde bir tuhaflik olduğunu hemen anladım. Duvardaki resim indirilmişti. Yerinde beyaz dikdörtgen bir boşluk kalmıştı. Bu beyazlığın ortasında kirli bir çıkıntı olarak duran çiviye de bir tüfek asılmıştı. Silahı görünce tedirgin oldum ama belli etmedim. Daha önce buraya defalarca gelmiş olmama rağmen yabancılik hissediyordum. Beni şaşırtmak istediğini biliyordum. Son çare bu değil midir ilişkilerde? Karşındakini etkilemek istersen, hangi yolla olursa olsun. Ama bizimkisine ilişki denir mi? Karşılıklı oturduk.

“Korkuyorum.”

Dedi.

“Boş versene. Yeni bir şey söyle bana.”

Dedim.

“Bu sefer farklı.”

Başıyla işaret etmedi ama anlamıştım. Duvarda asılı olan tüfeği ima ediyordu. Üzerinde soluk mavi bir sabahlık vardı. Bense paltomu çıkarmamıştım. Hemen gidecek gibiydim. Aslında hemen de gitmek istiyordum. Burada durdukça hızla eskiyor, onun hayatının bir parçasına dönüşüyordum.

“Boş ver. Bunun bir önemi yok. Hem bizimle ilgisi olduğunu nereden çıkarıyorsun ki?”

Dedim.

“Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun? Bir hikâyenin içindeyiz. Bunun farkında değil misin?”

Dedi.

Sırıttım. Bu halini tanıyordum. Bir hayal kurar, uzun uzun anlatır, tam ben ayrıntılarına kendimi kaptırılmışken, başka bir şeyden söz ettiğini, hiçbir şey anlamadığını söylerdi. Bir yanlışlığın ortasında dururdum öylece. Yeterince beklersen hayaller eriyip yok olur. En iyisi geçiştirmek:

“Evet, berbat bir hikâye. Kahramanları ikimizsek... Evet, gerçekten de sıkıcı olurdu.”

Güldüm.

“Anlamayacağını biliyorum. Senin rolün de bu işte. Anlamamak.”

Gülüşüm yok olup gitti. Öfkelenmeye başlamıştım. Gecenin bir vakti arayıp beni evine çağırıyor, duvara bir tüfek asıp tedirgin etmeye çalışıyor, sonra da anlaşılmaz şeyler söyleyip sınırimi bozuyordu.

“Niyetin nedir senin? Bak bu sefer de geldim, ama her ıslık çaldığında geleceğimi sanma.”

“Neden geldin peki?”

“Sana bir şey oldu sandım.”

Dedim... Acı bir alayla kıvrıldı dudakları. Eskiden başkalarına takındığı tavırla beni küçümsüyordu. Onu değil de başka bir hayatı seçtiğim için benden nefret ediyordu. Bunları biliyordum. Deterjan ve sabun kokan evimi küçümsüyordu. Sabahlığının önünü bilinçli olarak araladı. Her seferinde aynı şey oluyordu. O ne zaman isterse ben geliyordum. Bazen üzerimdeki paltoyu bile çıkarmadan, kapıdan girer girmez, hemen holde... Bazen, soğuk ve kirli çarşaflarının arasında... Bazen sıcak

yaz rüzgârlarının altüst ettiği balkonda, saksı çiçeklerinin gölgesinde... Bazen, kalorifer böceklerinin cirit attığı kirli mutfak zemininde... Eskiden bu kadar pis değildi. Hiçbir zaman düzenli biri sayılmazdı ama zaman içinde temizlik duygusunu tamamen yitirmişti. Deliliğin göstergelerinden biri.

“Başın dertte sandım. Sesin kötü geliyordu.”

Sözlerimi dokunaklı bir ses tonuyla vurgulamaya özen gösteriyordum. Ona acıdığımı anlasın artık ve beni aramaktan vazgeçsin diye canını acıtmak istiyordum.

“Senden kahraman falan olmaz.”

Aşağılamak... Tek yapabildiği bu. Siyah kılları uzamış bacaklarını sehpaye uzattı.

“Sen kendini adam sanıyorsun değil mi? Seni çağırdığım zaman koşa koşa geliyorsun... Sana ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun. Öyle mi? Aptalsın. Gerçekten de aptalsın. Ama yine de içinde küçük karanlık bir yılan yaşıyor. Çiftleşmekten başka bir şey düşünmeyen, akılsız bir yılan...”

Canım sıkılmaya başlamıştı. Saat ilerliyordu. Bir an önce işimi bitirip gitmek istiyordum. Daha eve dönerken alışveriş yapacaktım.

“Bu son. Bir daha gelmeyeceğim.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle. Artık başka hayatlar yaşıyoruz. Senin için de en sağlıklısı bu.”

“Sağlık... Evet, sağlık önemli tabii.”

Yanıma gelip kollarını boynuma doladı. Ter kokuyordu. Ekşi.

“Korkuyorum. Çok kötü bir şey olacak.”

Yumuşamıştım. Kollarımla onu sıkı sıkı sardım. Eskiden olduğu gibi.

“Korkma, işte buradayım, yanındayım.”

“Tam da bu nedenle korkuyorum.”

Dudaklarını kulağıma yapıştırdı. Gözlerimi yumdum. Fısıltıyla acele acele konuşuyordu. Heyecanla.

“Bir hikâyenin içindeyiz... sonu kötü bitecek bir hikâyenin... bilirsin, eğer hikâyelerde duvara asılı bir tüfek varsa... bir an gelir mutlaka patlar!”

Beni öldürmek istediğini ima ediyordu. Ya da onu öldürmem için beni kışkırtıyordu. Silaha baktım. İlk kez, gözümü kaçırmadan, dimdik bakıyordum. Odanın içindeki her şeyden daha gerçek görünüyordu. Meşin askısı, tahta kabzasının üzerindeki çizikler, uzun siyah namlusu, Şeytan'ın turnağı gibi siyah kıvrık tetiği, süslü horozu... Odanın içindeki diğer eşyalar belirsizliğin pastel renklerindeydi. Uğursuz bir iş için imal edildiği hissi uyandıran bu antika tüfek ise neredeyse kendiliğinden hareket edecekmiş gibi canlı... Sırasını bekliyordu.

“Birimiz bunu yapacağız.”

Bu cümleyi söylerken ayağa kalkmaya davrandığını hissettim. Ani bir refleksle ondan önce fırlayıp tüfeğe uzandım. Görüldüğünden daha ağır olan silahı ona doğrulttum. Parmaklarım bana danışmadan gerekeni hızla yapıyordu. Korkunç bir gürültüyle patladı, az kalsın yere düşüyordum. Midesinin olduğu yerde büyük bir delik açılmıştı. Kurşun arkasından çıkmış, kanepeye saplanmıştı. Yüzüne bakmadım. İleride rüyama girer diye çekindim. Artık duyamayacak olmasına rağmen yüksek sesle konuştum:

“İşte hikâye dedin, oldu.”

Silahın üzerindeki parmak izlerimi silip hikâyeden çıktım.

Düşüş

“Şimdi hastalığını da, tedavisini de biliyor. Yaman adamdır.
Mükemmel bir kültürü vardır. Sonra iradesi... Bu irade
sayesinde öyle bir rüya gördü ki!..”

AHMET HAMDİ TANPINAR
Saatleri Ayarlama Enstitüsü, 1962

Bir

HAVA O KADAR TUHAF Kİ. Kollarımı yukarı aşağı sallıyorum ve koşarak hızlanıyorum, hızlanıyorum, hızlanıyorum. Hava beni kaldırmaya karar vermiş, yumuşak. Ayaklarımın yerden kesildiğini fark ediyorum. İşte oldu! Hafifçe yerden yükseliyorum. Kollarımı kanat gibi kullanabiliyorum. Barın arkasında oturanlar şaşkınlıkla izliyorlar uçuşumu. İşleri güçleri yok, öylece bakıyorlar. Güpegündüz uçuyorum işte bu tatil beldesinde!

“Hey! Hey! Bakın, uçuyorum.”

İnanmıyorlar, boş bakıyorlar.

“Gelin siz de yapın. Uçabilirsiniz. Belli ki bir rüya bu!”

İlgilenmeyip kafalarını çeviriyorlar. Önlerinde çoktan boşalmış meyve kokteylleri duruyor. Hoşlanmıyorlar bu tavrımdan. Ciddiyetsiz buluyorlar. Çok önemli işleri varmış gibi kaşlarını çatıyorlar. Bu sırada gücüm tükeniyor. Daha hızlı sallıyorum kollarımı. Daha hızlı. Ama yine de irtifa kaybediyorum. Barın arkasında oturan tiplerden biri kafasını kaldırıp kızgın bir şekilde bakıyor düşüşüme. Elinde kalem var, birtakım fişler dolduruyor. Hareketlerimdeki uyum kayboluyor. Panikliyorum. Düşüyorum. Yüzümü çarpıyorum yere.

Nefes nefese uyandım. Ağrı sağ gözümün altından başlayarak kulağıma doğru vuruyor. Çok yorgunum. Ba-

şucumda duran ağır kesicilerden iki tane yutuyorum. Bir bardak su... Gözlerimi karanlığa alıştıyorum. Nesnelere şekilden şekile giriyor. Karaltıların içinde birileri var sanki. Eşya nefesini tutuyor. Bir bıraksalar... Yeniden uykuya dönmeye korkuyorum. Kıtırmir başını kaldırmış bana bakıyor karanlıkta. Tekinsiz bir hali var. Tek gözü saydamlığını yitirip mavi bir bulutla kaplanmış. Dışarıdan geçen bir arabanın farıyla parlıyor, gölgesi duvarda büyüyerek yok oluyor. Köpekten başka her şeye benziyor.

“Kıtırmir!”

Sesim yankılanıyor ıslak duvarlarda, derin dehlizlerde, sonsuz koridorlarda, siyah boşluklarda... Yerebatan Sarayı'ndayız. Biri elimi tutuyor sıkıca. İnce, zayıf bir el. Kime ait olduğunu biliyorum aslında... O mu gerçekten?

“Gel, gözünü açma sakın.”

“Tamam.”

Heyecanlanıyorum. Coşku. Karanlıkta kahkaha atasım geliyor. Ama bu çok yanlış bir hareket olur. Elim bırakıyor.

“Açabilirsin.”

Gözlerimi açıyorum ama ortam çok karanlık. Sadece şekil değiştiren, yanıltıcı gölgeler. O beni heyecandıran ince ellerin sahibine bakıyorum. Sabahları beraber köpeklerimizi gezdirdiğimiz kız bu. Merve! Ama yüzünü seçemediğim için adını da hatırlayamıyorum. Karanlığın içinde eriyor.

“Hey! Neredesin?”

“Bana doğru gel.”

Ses her yerden yankılanıyor. Karanlığın içinde yüzen gölgelere doğru yürümeye çalışıyorum. Yer çok kaygan. Sütunlardan birinin altında yılan saçlı Medusa'nın başı var. Yosunlu. Yeşil solgun bir ışıkla aydınlatılıyor. İyi ki ters çevrilmiş. Yüzünü gören taş olur. Bu sütunlar bir zamanlar imparatorun askerleri değil miydi? Hepsi birer

heykel şimdi. Peki ama neden buradayım, ne arıyorum? Kızın adını hatırlayabilsem aydınlanacak her şey.

Yanağıma sürünen saçlar. Yatağımdayım. Öpüş. Yumuşak, baştan çıkarıcı, içine davet eden... Gözlerimi açmadan fısıldıyorum:

“Buraya nasıl geldin?”

“Şşşş... Konuşma.”

Asena bu! Eve nasıl girmiş? Gözlerimi açarsam hassas denge bozulacak. Onu Merve sandığımı düşünmesi işime geliyor. Usulca yatağa giriyor, bedenime yapışan çıplak bedenini hissediyorum. Sıcak. Bacaklarını kavırıyorum. İçine girmeye çalışıyorum. Bir türlü doğru yeri bulamıyorum. Gözümü de açmamalıyım. Asena kıvranıyor. Bacakları, kolları gövdeme dolanıyor. Yılan saçlı kadın. Yılan dansı. Yedi tül dansı. Tüller. Tıss. Uzaklardan duyulan tamtamlar. Patlamak üzereyim. Bir boşalsam, ah bir boşalsam... Köpekler uluyor.

Gözümü açtım. Kapı çalınıyordu. Kıtırmir kapıya doğru kesik kesik havlıyordu. Kalbim heyecanla çarpıyordu. Güçbela yataktan kalktı. Bu saatte kim olabilirdi?

“Sus Kıtırmir, sus! Bütün apartmanı kaldıracaksın ayağa!”

Kapıyı açtığımda karşımda duran iki adam kimliklerini gösterip polis olduklarını söylediler. Ayağımın altındaki taşın serinliği bir rüyada olmadığımın göstergesiydi.

KEŞKE SAAT TAŞISAYDIM, belki onu almazlardı. Ne kadar olduğunu kestiremiyorum. İki saat olmamıştır. Karşımda sivil polisleri gördüğümde şakaklarımda başlayan zonklama, gariptir, burada oturdukça azaldı ve neredeyse yok oldu. Arada gelip çay bırakan genç polis memuru dışında kimseyi görmedim. Ne kadar da gençler. Çocuk bunlar. Hırsız-polis oynayan... Su bardağında koyu çay, yanında beş şeker. Burada âdet böyleydi demek. Şekerlerin hiçbirini atmadım çaya. Ne yapacağımı da bilemedim. Hazır enerji tabletleri.

Neden buraya getirildiğimi henüz bilmiyorum. Bas-bayağı kapıma geldiler, aldılar. Gerçi evi aramadılar. Bilgisayarıma da el koymadılar. Ne için gözaltına aldıklarını da söylemediler. Ama hep böyle yapmazlar mıydı? Esrarengiz bir şekilde gelip “alırlardı.” Böyle hikâyelerle geçmişti gençliğim. Artık orta yaşa gelmiş, suya sabuna dokunmayan bir yazar olarak başıma bir şey gelmez, diye düşünürken... işte kendimi gözaltında buluverdim. Ama neden?

Kim bilir hangi şaibeli ihale ile alınmış kalitesiz büro masaları ve lekeli sandalyelerden oluşan bir odada oturmuş, önümdeki çay bardağına ve beş kesmeşekere bakarak bekliyorum. Gariptir, midem henüz sakin. Ne-

denini bilmediğim bir dava yüzünden buradayım. En sevdiğim yazarın Kafka olması çok hoş doğrusu ama gülümsemek için en ufak bir güç bulamıyorum kendimde. Ceptelefonumu aldıkları için dünyayla iletişimimin kesilmesi bir yana, zamanı da bilemiyorum. Ben de birçokları gibi telefonu saat niyetine kullanıyordum. Oysa saatin yeri çok başkadır. Değil mi sevgili Tanpınar... Saat yedi ya da sekiz olmalıydı. Kıtırmir'in dışarı çıkma saati. Ne kadar bekleyebilir acaba? Gerçi herhangi bir suçum olmadığı için burada işimin çok uzun sürmemesi gerekir ama bu şekilde boş bir odada tutulmam da hiç hayra alamet değil.

Son dönemde yazdıklarımı aklımdan geçirmeye çalıştım bir süre. Sakıncalı ne olabilirdi? Kürt meselesi? Ermeni meselesi? Türklüğe hakaret? Askere hakaret? Milli manevi değerleri rencide etmek? İnsanları askerlikten soğutmak? Bir devlet büyüğüne hakaret? Neden hep hakaret davaları üzerinde duruyordum ki? İnsanın kalemiyle işleyebileceği suçların sınırı bu muydu? Bölücülük veya hakaret. Bir de nefret suçu olabilirdi ama bizde pek uygulandığını sanmıyordum. İyi de yazdıklarımın bunlardan hiçbirisiyle ilgisi olamazdı ki... Zaten en son kitabımın yayımlanmasının üzerinden dört yıl geçti neredeyse. Bir suç unsuru olsa bunca zamanda gelip bulurlardı herhalde. Sağda solda yayımlanan yazılarım? Kültür-sanat sayfalarının yürüttüğü soruşturmalarda belirttiğim görüşler? Destek verdiğim imza kampanyaları? Tabii polis devleti bu kadar ileri gittiyse bir yerden yakalayacaklardı sonunda. Belki de bilgiişlem teknolojilerini kullanan kolej mezunu polis komiserleri devasa veri bankaları oluşturmuş, büyük bir hassasiyetle zararlı ayrıkotlarını ayıklayıveriyorlardı toplum denilen tarlanın içinden. Tabii, neden olmasın: Kişinin her yaptığı izlenebiliyor nasılsa; her verdiği imza, her katıldığı eylem, hatta kişisel

mesajlarında yazdığı her zararlı söz sayısal verilere dönüştürülüp bir yerlerde biriktiriliyor ve ardından da kişi farkında olmadan biriktirdiği puanlar belirli bir seviyeye gelince evinden alınıp götürülüyordu. Mümkün olan bir gün gelir gerçek olur. Bir nevi Orwell dünyası. Ardından ne gelecekti, beyin yıkama mı? Neydi *Bin Dokuz Yüz Seksen Dört*'teki sahne, iki artı iki kaçtır diye soracak işkenceci, beş diye yanıt verecek kurban. Amaç, gerçeklikle ilişkisini sarsmak, koparmak. Benim zaten gerçeklikle ilişkimde sorunlar var ama gel de anlat burada.

Şimdi durduk yere neden içeri aldılar beni? Sabaha karşı geldiklerine göre ciddi bir durum söz konusu. Ama bir suçum yok ki! Biriyle karıştırıyorlar, diyeceğim ama kapıda kimlik tespiti yaptılar. Son derece de kibar davrandılar. Soğuk bir kibarlık. Mesafeli. Sorduğum soruları cevaplamadılar. Bilmiyoruz, amirimiz anlatır, dediler. Aralarında saçma sapan şeyler de konuşmadılar. Yol boyunca sustular. Bu, aslında beni daha da gerdi. Başka bir dünyadan çıkıp gelmiş gibiydiler. Ruhumu teslim almak için (**Sizin ruhunuz yok ki efendimissss**). Evet Gollum, yok. Bir tanrıtanımaz olduğumu bilselerdi bana karşı tutumları değişir miydi? İnançlı kişiler midir polisler? Bu sorunun aklımda uyandırdığı iki görüntü var. İlki hangi filmden olduğunu hatırlayamadığım naif bir sahne, kahramanın arkasından ağlayan kadın Karakolda Ayna Var türküsünü söylüyor. Çevreme bakıyorum, ayna falan yok. İkinci görüntü ise gerçek bir anı değil, kim bilir nerede ne zaman kimden dinlediğim bir karakol, hatta işkencehane hikâyesini zihnimde canlandırırken kendi kendime yaratmış olduğum bir fotoğraf.. Pis bir oda ve duvarda asılı çerçevelenmiş bir yazı: "Burada Allah Yoktur." Etrafa bakıyorum, duvarlar çok temiz sayılmaz ama hayalimdeki karakol kadar da kötü değil. Bildiğimiz devlet dairesi duvarı. Yazı falan da yok.

Modern edebiyatımızın etkili kalemlerinden Murat Gülsoy, türler arasında gezinirken yazıdan bir aynaya bakmaya davet eder bizi. Sayfaları heyecanla çevirirken kâh zamane bireyinin hal-i pür melaliyle yüzleşmeye çağırılırız kâh yazıdan bir dünyanın sırlarına ortak oluruz.

Yüzü olmayan adam rollerine çıkıyorum artık. Bu saatten sonra, karanlıkta her şey, her şeye dönüşebilir. Ay ışığı vurduğunda bir garip Âdem. Karanlıkta yüzü olmayan adam. Daktilonun gırtlaklığını sıkıyorum. Babamdan kalma. Baba, oğul ve kutsal roman adına, diye haykırarak saldırıyorum yazmaya. Yaşlı metal bacaklar titriyor. Üst üste basıyor a ve e harflerini. Âdâem çıkıyor siyah madeden pırlıl pırlıl. Ara tür. Melez. Parçalı bir resim.

Murat Gülsoy okurları bilir: Âlemler Sürekli. Zamanda kaybolan Tanpınar, oyunda kaybolan Oğuz Atay, rüyada kaybolan Borges, şehvette kaybolan Nabokov, davasında kaybolan Kafka, kendi hikâyelerinden kaçıp gelen Olric, Gollum, Doktor Ramiz ve daha pek çok yaratıcı ruh, *Baba, Oğul ve Kutsal Roman*'ın labirentinde birbirlerini arıyorlar.

Murat Gülsoy bu romanında kurduğu fena halde eğlenceli ve kendine özgü âlemde, hem büyü yapmaya hem büyü bozmaya davet ediyor okurlarını. Karanlığın aynasına koyu bir ironiyle, acımasız bir yalınlıkla güle oynaya giriyor, kırıp parçalarına ayırdığı bir hayatı gözlerimizin önüne seriyor. *Baba, Oğul ve Kutsal Roman*, edebiyatın başkalarının hayatlarına kaçıp saklanmanın değil kendi dehlizlerinde dolaşmanın bir yolu olduğuna inananlar için....

Kapak resmi: DERYA ERKENCİ

ISBN 978-975-07-1447-4

9 789750 714474